

Dilemes convergents

CARLES DUARTE

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 28.03.08

CiU és una força política amb vocació de govern, de construcció més que de transgressió. L'ha demostrada amb la seva trajectòria institucional a la Generalitat i amb una persistent i responsable aposta per la governabilitat espanyola. Ara bé, tot i els seus bons resultats a les dues darreres eleccions al Parlament de Catalunya i el balanç favorable en l'exercici de responsabilitats públiques del seu candidat a la presidència de la Generalitat, Artur Mas, no se n'ha sortit a l'hora d'aglutinar al seu entorn una majoria suficient per governar.

L'aïllament de l'any 2003 potser s'explica perquè, després de 23 anys ininterromputs de CiU al capdavant de la Generalitat, hi havia un anhel d'alternança en una part significativa de la societat. Més preocupant per a CiU és la inviabilitat d'un pacte després de les eleccions del 2006 al cap de pocs mesos que Esquerra fos expulsada del tripartit per la seva oposició a l'Estatut. Encara que es troba lluny dels seus millors registres, CiU manté, convocatòria rere convocatòria, una posició d'una gran consistència.

Ara CiU té davant seu un dilema: o bé referma el seu perfil moderat i pragmàtic o bé es radicalitza i reforça la seva línia sobiranista. Tant CiU com el PNB es troben davant del repte d'administrar amb intel·ligència i eficàcia la posició privilegiada en què els situen els resultats del 9 de març i les preferències inicials expressades a favor seu pels socialistes a l'hora d'afrontar la legislatura que iniciem. És evident que CiU compta més després del 9 de març. N'han de ser conscients els seus dirigents

per fer-ne un bon ús. Però també cal que en prenguin consciència els estratègies del PSC. El preu del suport de CiU a Rodríguez Zapatero no pot ser la presidència de la Generalitat.

Però, encara que es mantingui el Govern d'Entesa a la Generalitat, el PSC haurà de canviar d'actitud respecte a CiU, per raons d'aritmètica parlamentària, però també de sensatesa política. A partir d'ara la col·laboració amb CiU es fa més inexcusable, encara que es mantingui l'entesa amb ERC i ICV. Per començar, cal una aliança amb CiU en els aspectes relacionats amb el desplegament i la defensa de l'Estatut, i en la negociació del nou finançament. Deixant de banda reticències i retrets, ni CiU ni el PSC poden fer-se l'orni.

Si no volen accentuar el descontentament respecte als polítics, val més que s'arremanguin i que demostrin que estan disposats a unir les seves forces perquè els propers anys no siguin una oportunitat perduda per reescriure en positiu l'encaix entre Catalunya i Espanya. La nova legislatura espanyola hi convida. Altrament hi ha el risc que es reconstrueixi el pacte sobre un model territorial de mínims entre PSOE i PP, que podria paraitzar qualsevol progrés en el camp de l'autogovern.